

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 209: Đẳng Giác Bồ Tát Vẫn Còn Một Phần Pháp Chấp Chưa Phá, Ất Phải Đến Quả Phật Mới Buông Xả Rốt Ráo

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 015)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Đẳng Giác Bồ Tát, thượng hữu nhất phân pháp chấp vị phá, tất chí Phật quả, phương cứu cánh xả.】

(Đẳng Giác Bồ Tát vẫn còn một phần pháp chấp chưa phá, ắt phải đến quả Phật mới buông xả rốt ráo).

Đoạn này giảng rõ cho chúng ta về tổng cương lĩnh tu học của Phật pháp Đại thừa, chính là việc “hành bồ thí” như trong kinh này đã nói. Điều cốt yếu của hành bồ thí là không được chấp trước, cũng chính là điều Thế Tôn đã dạy: “Ứng vô sở trụ” (nên không có chỗ trụ), đó chính là “Xả”. Có và Không hai bên đều phải buông xả. Từ sơ phát tâm cho đến khi thành Phật, chẳng có gì khác, chỉ có buông xả mà thôi. Xả, nói theo cách thường ngày chính là buông xuống.

Đến bậc Đẳng Giác Bồ Tát vẫn còn một phẩm sanh tướng vô minh chưa phá, đây là vô minh vi tế nhất, cũng chính là chấp trước. Bởi vì sự chấp trước này chưa phá, nên các tướng y báo và chánh báo trang nghiêm của mười pháp giới mới hiện tiền, cho nên phẩm vô minh này gọi là sanh tướng vô minh.

Những hiện tượng trong mười pháp giới này từ đâu mà đến? Hiện nay rất nhiều nhà khoa học, triết học đang thám hiểm, nghiên cứu về nguồn gốc loài người, nguồn gốc vũ trụ, xem chúng phát sinh như thế nào? Làm sao phát triển biến hóa đến cảnh giới hiện tại? Họ không ngừng nghiên cứu, tìm tòi. Vấn đề này, trong kinh Đại thừa đã nói với chúng ta rất rõ ràng, chính là “nhất niệm sanh tướng vô minh”. Chỉ cần cái này còn tồn tại, thì hiện tượng y báo chánh báo trang nghiêm của mười pháp giới sẽ tồn tại; một chút chấp trước này mà không còn, thì toàn bộ hiện tượng này cũng đều không tồn tại, cho nên gọi nó là sanh tướng vô minh. Sự sinh khởi các hiện tượng y báo chánh báo của mười

pháp giới, chính là sinh ra từ một niệm này. Cũng có kinh Đại thừa nói là “nhất niệm bất giác”, chính là cái một niệm đó, cái một niệm ban sơ ấy, một niệm bất giác; đều là chỉ cho một phần pháp chấp cực kỳ vi tế của Đẳng Giác Bồ Tát, các Ngài chưa phá hết, hễ phá xong thì liền thành Phật.

Nhưng trên thực tế, mỗi vị Phật khi đến cảnh giới này, phẩm sanh tướng vô minh này Ngài đều không phá, mà giữ lại, Ngài sẽ không phá bỏ nó. Có năng lực để phá hay không? Có! Bất cứ lúc nào cũng có năng lực để phá, nhưng Ngài không phá. Vì sao không phá? Vì để độ vô lượng vô biên chúng sanh. Nếu Ngài phá một cái, thì Ngài hoàn toàn rời đi rồi, vậy thì còn chúng sanh nào để độ nữa? Không còn nữa. Đại sư Vĩnh Gia có nói: “Giác hậu không không vô đại thiên” (Sau khi giác ngộ thì rỗng rang vắng lặng, không còn tam thiên đại thiên thế giới), cái đại thiên thế giới đều không rồi, thì còn chúng sanh nào để độ?

Việc độ chúng sanh, nói thật ra, trong kinh Phật có ví dụ là “Mộng trung Phật sự” (Làm Phật sự trong mộng), rất có đạo lý. Trong giấc mộng mà giác ngộ rồi, trong mộng vẫn còn chúng sanh đang điên đảo tán loạn, mình tự biết rằng mình đang nằm mộng, mình tỉnh rồi, nhưng cũng chẳng ngại gì ở trong mộng mà thuyết pháp, giúp đỡ những chúng sanh chưa giác ngộ được giác ngộ, là làm việc như thế. Nếu Ngài bỗng nhiên tỉnh dậy hoàn toàn, thì cảnh giới trong mộng sẽ không còn, chúng sanh trong mộng cũng không có ai để độ. Đây là Đức Phật nói về từ bi, thật sự là từ bi đến cực điểm!

Trong nhà Phật gọi điều này là “Lưu hoặc nhuận sanh” (Giữ lại mê lầm để làm duyên thọ sanh). Giữ lại một phẩm sanh tướng vô minh, những thứ khác đều không giữ, nghĩa là thấy đều buông xả hết rồi, duy chỉ giữ lại phẩm này. Bởi vì giữ lại phẩm này, Ngài mới có thể ở trong mười pháp giới, giống như trong “Phẩm Phổ Môn” đã nói: “Đáng dùng thân gì để được độ, Ngài liền thị hiện thân đó”. Nếu phẩm sanh tướng vô minh này phá rồi, thì toàn bộ đều không còn nữa, cho nên Ngài phải lưu lại một phẩm.

Chúng ta xem Đức Phật, Phật cũng lưu lại một phẩm, Phật nếu không lưu lại một phẩm, thì làm sao có thể đến thế gian này để thị hiện? Hễ là người đến thị hiện, thì đều lưu lại một phẩm, phẩm sanh tướng vô minh cuối cùng đều phải giữ lại. Nhưng chúng ta phải biết rằng, không phải là Ngài không có năng lực đoạn trừ, mà là có năng lực nhưng không đoạn, không đoạn là vì tất cả chúng sanh, đây gọi là Đại Từ Đại Bi. Cho nên đến quả địa (quả vị Phật), mới là buông xả rốt ráo.